

[Arbejdsministeren]

opfordre regeringen til at fremsætte forslag til lov om ophævelse af lov nr. 230 af 2. juni 1977 om midlertidig indbetaling fra staten til ATP af visse dyrtidsportioner.

Da det kun er godt 5 måneder siden, loven om midlertidig indbetaling fra staten til ATP af visse dyrtidsportioner blev vedtaget her i folketinget, skal jeg kun ganske kort minde om tilblivelsen og indholdet af denne lov.

Forslaget til loven blev som bekendt fremsat til opfyldelse af folketingsbeslutningen af den 19. august 1976 om indkomspolitik for årene 1977-78 og 1978-79. Som det vil være både forslagsstillerne og andre medlemmer af folketinget bekendt, udtaltes det i denne folketingsbeslutning, at det af hensyn til en fortsat afdæmpning i pris- og omkostningsudviklingen ville være nødvendigt med en opbremsning i indkomstudviklingen, således at pengeindkomsternes stigning blev begrænset.

For at undgå stigning i lønomkostningerne som følge af dyrtidsregulering ud over en halvårlig dyrtidsportion, der var indregnet i lønrammen, udtalte folketinget, at udgiften til den overskydende portion burde bæres af staten. Endvidere opfordredes regeringen til at fremsætte forslag om en ordning, hvorefter statens bidrag blev indbetalt til ATP-fonden og godskrevet de enkelte lønmodtagers konti.

I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at det ved behandlingen af forslaget til folketingsbeslutning i august 1976 fra flere sider blev understreget, at der ikke var tale om en afskaffelse af de overskydende dyrtidsportioner, men om en indefrysning med senere udbetaling i en anden form. Dette blev navnlig stærkt understreget af den socialdemokratiske ordfører, hr. Kjeld Olesen, der under behandlingen – jeg citerer fra Folketingstidende 1975-1976, sp. 11680-81 – udtalte:

»For os har det været et krav – et ufravigeligt krav, for at bruge det udtryk igen – at det principielle i den automatiske dyrtidsregulering ikke måtte antastes.«

Og senere i samme tale sagde hr. Kjeld Olesen:

»Når det gælder de halvårlige reguleringer i den kommende overenskomstperiode, vil den første dyrtidsportion hver gang komme til udbetaling. Hvis der udløses mere end én dyrtidsportion, vil den også fuldt og helt til-

falde lønmodtagerne, men på den måde, at den af staten indbetales til ATP-fonden og tilskrives den enkelte lønmodtager.«

Det er derfor selvfølgelig både misvisende og tendentiøst, når det i titlen til det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, vi behandler nu, hedder: genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering. Vi har fra regeringens side intet ønske om at afskaffe den automatiske dyrtidsregulering. Der er alene tale om en midlertidig ordning i overensstemmelse med de vedtagelser, der er sket her i folketinget.

Med hensyn til den nærmere udformning af loven om statens midlertidige indbetaling til ATP af disse overskydende dyrtidsportioner, er forholdet det, som det også blev fremhævet i bemærkningerne til forslaget, at udarbejdelsen af denne lovgivning er sket på grundlag af en enig indstilling fra ATPs bestyrelse, der bortset fra formanden som bekendt består af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter.

Ordningen med statens midlertidige dyrtidsindbetaling er imidlertid ikke blot en del af den økonomiske stabiliseringsplan og de foranstaltninger, der blev gennemført i august 1976. Arbejdsmarkedets parter har derefter ved overenskomstforhandlingerne i foråret 1977 bl. a. bygget på forudsætningen om, at udbetaling af de overskydende dyrtidsportioner suspenderes i overenskomstperioden 1977-79 og i stedet indbetales til ATP af staten.

Ordningen er endvidere indgået i overvejelserne og vurderingen af omfanget af de nødvendige økonomiske foranstaltninger, der blev gennemført i begyndelsen af september i år som resultat af firepartiforliget 1977.

Lad mig derfor konkludere, at den tilvejebragte ordning om suspension og statens midlertidige indbetaling til ATP af overskydende dyrtidsportioner i overenskomstperioden 1977-79 indgår som et led i regeringens samlede økonomiske politik og i de foranstaltninger, der fra august 1976 er iværksat med sigte på at dæmpe pris- og omkostningsudviklingen af hensyn til beskæftigelsen og underskuddet på betalingsbalancen.

I den forløbne tid er der heller ikke sket afgørende eller uforudsete ændringer i de forudsætninger, der lå til grund for dyrtidsindbetalingsloven, som skulle kunne begrun-